

ЖИТ
ТРИПЪР

САЙМЪН БЕКЕТ

Бекет представя нова поредица,
с нов детектив – сержант Джона Коли

БЕЗ СЛЕДА

СН
СОФТПРЕС

1

Джона подуши кръвта и разбра, че е загазил.

На кея цареше непрогледна тъмнина. Не работеше нито една улична лампа, така че порутените складове тънеха в мрак, като изоставени руини от друга епоха. В светлината на фаровете на стария сааб сцената пред очите на Джона напомняше изоставен град на призраците. Докато се вираше през предното стъкло, Джона за пореден път си помисли, че макар и да беше живял в Лондон през по-голямата част от живота си, в този град все още имаше кътчета, за чието съществуване не подозираше. И не искаше да знае за тях, ако се съди по това място.

Не му беше лесно да намери този кей. Беше на пусто място на брега на река Темза – неработен крайбрежен участък, който дори не се показваше в навигацията на телефона му. Обяснението как да стигне дотам не беше достатъчно ясно и на няколко пъти му се беше наложило да се върне, след като поредният черен път с дълбоки коловози се беше оказал без изход. Сега беше паркирал на един празен парцел, потънал в бурени, с лице към дълга тухлена стена. От другата страна на реката като бижута искряха светлините на луксозни апартаменти, барове и ресторанти. Но на този бряг беше тъмно. Неудържимото застрояване, което беше погълнало всичко останало в някогашния промишлен квартал до реката, по някаква причина беше подминало тази улица без изход на брега. От друга страна, като се имаше предвид името на улицата, това не беше толкова изненадващо. Джона се беше усъмнил, че е

някаква шега, но не. Доказателството беше пред очите му, изписано на една ръждясала улична табела:

Касапски кей.

Няколко часа по-рано Джона седеше пред един пъб заедно с няколко колеги от своя екип и се наслаждаваше на късната лятна вечер след тренировката по стрелба с малокалибрено оръжие. Телефонът му звънна, докато чакаше на бара. Номерът не му беше познат и Джона за малко да не отговори. Но пред него чакаха други хора, за да ги обслужат, и след кратко колебание той вдигна телефона.

– Джона? Аз съм. – А след това, ако случайно е забравил: – Гевин.

Беше минало почти цяло десетилетие, откакто Джона не беше чувал този глас, но изминалите години сякаш се свиха до един кратък миг. Както и стомахът му.

– Чуваш ли ме?

Джона се премести в по-тихия край на бара, забравил за поръчката.

– Какво искаш?

– Имам нужда от помощ.

Нямаше нито „Как си?“, нито „Отдавна не сме се виждали“. Джона стисна зъби.

– Защо се обаждаш на мен?

– Защото ти си единственият, на когото имам доверие.

Джона замълча от изненада. После каза:

– Ще трябва да ми кажеш нещо повече от това.

В другия край на линията настъпи мълчание, преди Гевин да добави:

– Сгреших. Обърках всичко. Всичко...

– За какво говориш?

– Ще ти обясня, когато дойдеш.

– Господи, не можеш просто да очакваш от мен да...

– На южния бряг на реката има един стар склад, улицата се казва „Касапски кей“ – заговори бързо Гевин. – Няма да го намериш на навигацията, но аз ще ти изпратя насоки как да стигнеш до най-близкия адрес. Това е последният склад на кея. Ще те чакам пред входа, в полунощ.

– В *полунощ*? Ти *сериозно* ли?

– Като дойдеш, ще разбереш.

А след това Гевин изрече една дума, която Джона не беше чувал от него през цялото време, докато бяха приятели.

– Моля те.

Връзката прекъсна. *Мамка му*.

– Добре ли си?

До него стоеше Кан – един друг сержант от SC019, специализирания въоръжен отряд на лондонската полиция. Беше едър мъж с рамене и врат, напращели от мускули, а бицепсите и гърдите му заплашваха да разкъсат бялата му тениска. Веднъж Джона го беше видял как отнесе с един ритник и вратата, и въоръжения с нож престъпник зад нея чак в другия край на стаята. Но когато не беше на работа, беше добър съпруг и човек, към когото всеки от отряда се обръщаше за помощ или съвет.

Джона си прибра телефона и кимна.

– Обади ми се един човек, с когото отдавна не се бях чувал.

– Някакви проблеми?

Джона не беше сигурен как да отговори на този въпрос.

– Предполагам, че не. Но звучеше...

Думите му бяха прекъснати, когато някой го бутна в гърба.

– Ти не отиде ли на бара? Мамка му, докато вземеш тази бира, аз можех да я сваря сама!

Джона се обърна към набитата жена, която го изгледа от горе до долу. Изражението на Нолан често беше такова. Колежката му беше с десетина сантиметра по-ниска от него и едва стигаше до рамото на Кан, но Джона не би искал да му се наложи да се изправи срещу нито един от двамата. И още по-малко, ако беше негов ред да поръча на бара.

– Разговаряме – отвърна ѝ Кан, като я фиксира със сержантския си поглед.

– Да, добре – каза тя и се замисли за миг. – Дай ми парите, аз ще се наредя.

Джона не се сдържа и се разсмя.

– Няма нужда, аз ще отида.

– Сигурен ли си? – попита го Кан.

– Да, няма проблем – отвърна Джона, като сви рамене. – Сигурен съм, че не е нищо сериозно.

Той се опита да убеди самия себе си в тези думи, докато се редеше на бара. В каквото и да се беше забъркал Гевин, трябваше да се оправя сам. Джона не му дължеше нищо, по дяволите.

Но въпреки това обаждането му беше влязло под кожата. Дори след като занесе бирите до тяхната маса, Джона не спря да си повтаря наум нещо, което Гевин му беше казал:

„Ти си единственият, на когото имам доверие“.

Едно време това може би наистина беше вярно. Едно време сигурно и Джона щеше да каже същото. Познаваше Гевин от цяла вечност. Бяха най-добри приятели в училище, заедно постъпиха в полицията и преминаха обучението, а след това ги изпратиха в едно и също управление. Гевин още тогава беше по-напорист, а вечната му усмивка и непринудено държание прикриваха безмилостната му амбиция. Бяха съквартиранти дори след като Гевин издържа изпитите за следовател и постъпи в службата, която по онова време се наричаше Дирекция за специализирани разследвания и се бореше с трафика на хора и организираната престъпност. Известно време и Джона обмисляше да стане следовател. Преките му ръководители му казваха, че е подходящ, и го насърчаваха да се включи в програмата за обучение. Но по някаква причина – може би защото не обичаше да го притискат – Джона избра друг път. Изненада дори себе си, като премина тежкото обучение, необходимо за постъпване в SCO19 – елитния специализиран въоръжен отряд на лондонската полиция. Гевин му се подиграваше за това решение, като го наричаше наркоман, пристрастен към адреналина. Но въпреки това си останаха приятели. И когато Джона започна да излиза с Криси, а Гевин се заби с Мери, четиримата се превърнаха в сплотена групичка. Излизаха заедно вечер, ходеха заедно на почивки. Бяха хубави времена.

Но това беше преди години. В един друг живот. Защо Гевин беше решил да се появи точно сега, за да моли Джона за помощ? На Гевин никога не му бяха липсвали две неща: самоувереност и приятели. Сигурно беше наистина отчаян, за да се обади на Джона – и точно това в крайна сметка се оказва решаващо за него. Защото, колкото и да му се искаше да се

престори, че не е било така, в главата на Джона не спираше да се върти една и съща мисъл.

Гевин звучеше *изплашен*.

И така, Джона се извини на колегите си, тръгна си от пъба и отиде да си вземе колата.

И ето го сега до изоставения кей наред нищото. Джона загаси двигателя, извади фенерче от жабката на сааба и слезе от колата. Наблизо беше паркирано едно ауди, за което предположи, че е на Гевин, но нямаше никакви други признаци на живот. Потънала в бурени алея водеше до тъмните грамади на празни складове и промишлени постройките, а зад тях се виждаше реката, обагрена в сребърно от тънкия сърп на луната. Джона светна с фенерчето си и пое натам.

Алеята го отведе до тесния проход между постройките със заковани прозорци. На стената на една от тях още личаха призрачните останки от дъвен надпис: „Кожарска фабрика „Джолис“. Качествени кожи“. Други надписи свидетелстваха за фирми, които някога са се занимавали с продажба на едро на месо или месопрееработване, а една огромна, подобна на хангар постройка беше обозначена като кланица. Името на „Касапски кей“ не беше случайно.

Не беше приятно човек да попадне нощем на този кей. Обикновено Джона не се притесняваше от тъмното, но сега се улови, че се ослушва за други стъпки освен своите, докато крачеше по тясната алея. С облекчение стигна до края ѝ, откъдето се излизаше на самия кей. Тук водата се плискаше по-шумно. Под износения асфалт се показваха изпочупени павеа, а въздухът беше влажен, натежал от миризмата на солена вода, гниещи водорасли и машинно масло. Няколко шлепа бяха привързани един за друг във водата, черна като катран, и се полюшваха в неравномерен ритъм. В тишината отекваше глух тропот и поскърцване, докато се побутваха един в друг. Малко по-встрани беше закотвен по-голям плавателен съд и докато Джона минаваше покрай него, внезапно се разнесе съскане. Джона стреснато завъртя лъча на фенерчето, но си отдъхна, когато светлината му се отрази от чифт котешки очи. Животното беше мръсно наглед, приклекло в сянката на един люк, надвесено над недояден хамбургер, готово да го защитава от натрапници.

Едното му око беше полузатворено от рана или инфекция. Другото злобно проблесна, когато то нададе предупредително остро мяукане.

– Няма проблем, твой си е – промърмори Джона, докато се обръщаше.

Лъчът на фенерчето му освети името на корабчето, изписано с красиви букви на носа: „The Oracle“, „Оракул“. Името беше частично закрито от гума, завързана на борда, за да го предпазва да не се удрия в кея, но когато Джона понечи да я освети, котаракът изфуча още веднъж, за да му напомни да не се бави излишно.

– Тръгвам си, тръгвам си.

Под краката му жвакаше кал, когато продължи. Пред себе си видя последния склад в края на кея. И от двете му страни се излизаше на водата. Постройката беше донякъде скрита под скеле, от което висяха прокъсани листове прозрачен полиетилен. Складът беше ограден с увиснала телена мрежа, която не позволяваше на Джона да продължи.

Наоколо нямаше никого другиго.

Джона изруга и погледна колко е часът. Почти десет минути след полунощ. Беше закъснял, но не много. Зачуди се дали Гевин не се е отказал и си е тръгнал, но после си спомни паркираното до кея ауди. Предполагаше, че е на Гевин, но му беше трудно да си представи на това място да има друг човек в този час.

Тогава къде беше той?

Джона завъртя фенерчето, но всичко наоколо си остана тъмно и неподвижно. С всяка изминала минута стомахът му се свиваше все по-силно. Когато стана двайсет минути след полунощ, Джона се обади на номера, от който му беше позвънил Гевин. Вдигни, Гевин, помисли си той, когато чу сигнала за свободно. След това се послуша и откри, че чува и друго звънене, но много по-слабо. Зад себе си.

От склада.

Джона се обърна и се взря през телената ограда. Когато от другата страна на линията се включи гласовата поща, от тъмния склад се чу един последен звън, а след това настъпи тишина. Стомахът на Джона се сви още повече, докато пак набираще

същия номер. Самотният звън се разнесе отново и този път нямаше никакво съмнение, че се чува от вътрешността на склада.

О, мамка му...

Джона прекъсна връзката и се загледа в тъмната постройка през телената мрежа. Очертанията на склада едва се различаваха под скелето, сякаш се състоеше само от остри ъгли и сенки. Джона се замисли дали да не се обади в полицията, но ако Гевин беше пострадал, щеше да мине прекалено много време, докато пристигнат. А и все още имаше вероятност това да е фалшива тревога. Но не му се струваше така и Джона си даде сметка, че няма избор.

Щеше да се наложи да влезе там.

– Господи, Гевин... – промърмори той.

По средата на телената ограда имаше голяма метална врата. Беше заключена с ръждив, но здрав наглед катинар, но малко по-нататък Джона откри пролука в телената мрежа, която беше достатъчно широка, за да се промъкне през нея. Той прекоси натрошения асфалт, за да стигне до склада, и раздели висящите листове от полиетилен, под които се показва двойна врата, огромна като на хангар. Беше заключена, но от едната ѝ страна имаше друга, по-малка врата. Джона я побутна и тя се отвори навътре със скърцане.

Джона светна с фенерчето си през отворената врата. Светлината се изгуби в пространството зад нея, препречвано от железни колони, които се издигаха към високия таван.

– Гевин, тук ли си?

Гласът му отекна в пустия склад, преди да заглъхне. Когато влезе, въздухът вътре беше студен и влажен, натежал от тишината като в църква. Джона извади телефона си и набра номера на Гевин. В мрака се разнесе шокиращо силен звън. Чуваше се някъде по-навътре в склада. Джона пое към звука и различи слабо сияние зад една от железните колони. Телефонът беше на пода зад колоната, а на екрана светеше името на Джона. Името му изчезна, когато той прекъсна връзката.

Господи, Гевин, в какво си се забъркал? В какво забърка и мен?

Джона освети наоколо с фенерчето си. В единия край на склада безредно бяха струпани грубо отрязани дървени греди,